No. 2246 Zaterdag 22 Januari 1927. 44ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Pastorie Otrabanda
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 10 cts.

Koloniale Raad.

Zitting 17 Januari 1928.

De *Voorzitter* doet mededeeling van een schrijven van het lid Edwin Senior meldende dat hij voor enkele dagen naar het buitenland moet vertrekken; voorts van een Nieuwjaarsgroet van den Voorzitter, den Heer E. S. Lansberg, thans in Europa; verder van een bericht van den Gouvr. inhoudende dat Dr. J. Versluys voor de watervoorziening aangewezen, vermoedelijk in Feb. a. s. kan aankomen. vervolgens van de volgende missives van den Gouverneur.

1o. (*telegram watervoorziening*): meldende de ontvangst van het volgend telegram van den Minister van Koloniën:

„Naar aanleiding van het bij Uw telegram van 8 dezer No. 5 te mijner kennis gebracht schrijven van den Kolonialen Raad van dien datum No. 24 betreffende de drinkwatervoorziening van Willemstad, heb ik de eer Uwe Exc. mede te deelen dat het overleg met den chef van den Mijnbouwkundigen dienst waarvan sprake is in de aan Dr. J. Versluys verstrekte opdracht geenszins de ruime strekking heeft welke de Kol. Raad blijkbaar daaraan heeft toegekend. De bedoeling die ter zake heeft voorgezeten, is geen andere dan om te verzekeren dat de wetenschappelijke gegevens, alsook die van localen aard, welke de mijnbouwkundige dienst nopens het onderhavig vraagstuk in de laatste jaren heeft verzameld, met het oog op de wenschelijkheid om de aangelegenheid tot een spoedige oplossing te brengen, aanstonds en ten volle ter beschikking van den Heer Versluys geraken. Na het vraagstuk in zijn vollen omvang ter plaatse te hebben bestudeerd en in verband daarmede kennis te hebben genomen van de verschillende gezichtspunten en meeningen welke te Uwent naar voren zijn gebracht, zal de Heer Versluys na terugkeer hier te lande zijn advics samenstellen en het aan mij ter doorzending aan U indienen. Uwe Exc. gelieve het vorenstaande ter kennis te willen brengen van den Koloniaien Raad."

2o. *Aanslagen Inkomsten-belasting.*

Naar aanleiding van Uw schrijven dd. 14 December 1926, No. 27, heb ik de eer Uwen Raad te berichten dat de Inspecteur der Belastingen met betrekking daartoe mij de volgende inlichting verstrekte.

Waar de werkzaamheden in verband met de vaststelling van de aanslagen in de inkomstenbelasting elk jaar in omvang toenemen en daarentegen de beschikbare tijd om dit werk te doen, door toeneming ook van de andere werkzaamheden op de inspectie der belastingen, telkens minder wordt, kan dit nu niet meer op denzelfden tijd als voorheen klaarkomen.

Ook het uitschrijven van de biljetten op het ontvangkantoor vordert nu, aangezien het aantal aangeslagenen steeds grooter wordt, meer tijd.

De verzekering kan echter worden gegeven, dat er op de Inspectie der belastingen steeds naar wordt gestreefd om al het werk, dat gedaan moet worden, zoo spoedig als de omstandigheden zulks veroorlooven, ten einde te brengen.

De mededeeling in Uw schrijven dat de biljetten nog niet zijn uitgereikt, wekt het vermoeden, dat de Raad ten onrechte onder den indruk verkeert, dat op den datum van het schrijven nog geen enkel aanslagbiljet was uitgereikt.

Mocht dit vermoeden gegrond zijn, dan is wellicht voor Uwen Raad niet van belang ontbloot de mededeeling dat op den datum van 's Raads brief reeds 14 kohieren executoir waren verklaard, waarvan 1 op den 4n September, 6 op den 11n September, 1 op den 20n September, 1 op den 16n Octo-October, 4 op den 17n November en 1 op den 3n December 1926 aan den Ontvanger waren toegezonden ter invordering en dat van 9 van deze kohieren op dien datum de biljetten ook reeds waren uitgereikt.

3o. *Overschrijdingen.*

In antwoord op het schrijven van Uwen Raad van den 14n December 1926, No. 26, heb ik de eer Uw College mede te deelen, dat van de onder het beheer van den Directeur van Openbare Werken staande artikelen der begrooting voor 1926 de volgende zijn overschreden, t. w.:

art. 112b. Onderhoud en bediening van een dienstauto met f. 1100.

art. 113. Onderhoud en herstelling van de landsgebouwen, eigendommen en werktuigen, aankoop en onderhoud van meubelen en andere uitgaven met f. 120.000.

art. 118. Baggerwerken met f. 10.500.

terwijl voor de opstelling van het gouvernementstelefoonnet, waarvoor alleen f 50.000 op de begrooting beschikbaar was, f 150.000 meer is uitgegeven. Dit geschiedde omdat in het vorig jaar zoogoed als geen uitgaven voor dat doel werden gedaan.

Ik kan Uwen Raad mededeelen, dat alle overschrijdingen, zoowel deze als eenige andere op andere afdeelingen der begrooting steeds met mijne machtiging hebben plaats gehad.

Gemeend werd dat daartoe moest worden overgegaan, omdat spoedeischende en dringende herstellingen aan gouvernementsgebouwen en straten en wegen niet konden verschoven worden tot een nader tijdstip. De jarenlange achterstand in de herstelling van deze utiliteiten wettigde niet langer een wachten, terwijl door het ruim vloeien der middelen geld ter beschikking kwam, dat nuttig besteed kon en moest worden.

Ik vertrouw dan ook dat de Raad deze voortvarendheid zal weten te waardeeren en niet zal willen onderschatten het goede werk, dat door deze overschrijdingen toe te staan, werd mogelijk gemaakt.

Waar het vrijwel zeker was, dat geen groote uitgaven te doen zouden zijn voor de Handelskade e. a. kon het beschikbare geld niet beter besteed zijn dan door gebouwen en straten in toonbaren staat te brengen.

Door omstandigheden moest gelijk reeds gezegd dit afgeloopen jaar f. 150.000 geboekt worden voor de telefoon.

Om deze uitgaven te doen behoefden geen werken stop gezet te worden.

Door Openbare werken werden verschillende bestellingen gedaan, deels omdat het benoodigde hier niet was te krijgen en deels omdat die hier alleen veel duurder zijn in te koopen. Ter besparing zijn dus bestellingen gedaan en zullen er ook verder bestellingen gedaan worden.

Voorts kan worden medegedeeld:

dat aan het Departement van Openbare Werken de voorgeschreven registers en de benoodigde staten geregeld worden bijgehouden:

dat het niet waar is dat aan twee ambtenaren van een ander Departement opgedragen werd om te trachten de registers, staten, enz. op het Departement van Openbare Werken bij te werken;

dat als steeds te voren alle uitgaven van het Departement van Openbare Werken geregeld worden nagezien ter Administratie van financien; dat gelden op goede rekening aan het Departement van Openbare Werken naar behoeften worden verstrekt en het bedrag daarvan gedurende 1926 in totaal geweest is f 7000.

Daarna zegt de VOORZITTER:

Ik stel voor deze brieven te stellen, de eerste in handen van den Heer H. J. Beaujon en de tweede in handen van den Heer J. J. Beaujon, om die daarna te laten circuleeren onder de leden om, zoo noodig, op een volgende vergadering te worden behandeld. Mocht u geen aanleiding vinden om verder daarop terug te komen, dan zullen zij in het archief worden gedeponeerd met onzen dank aan Z.E. den Gouverneur voor de ten deze betoonde bereidwilligheid om den Raad met bekwamen spoed de gevraagde inlichtingen te verschaffen.

Zijn de Heeren het eens?

Ik wil even zeggen, naar aanleiding van den eersten brief, dat ik reeds in een particulier gesprek met den Heer Administrateur van Financien er op gewezen heb, dat het eens tijd wordt ons belastingsstelsel te vereenvoudigen; de omslag bij invordering tot een minimum te beperken.

Zoo zal bij eene organisatie der belastingkohieren, die voor dezelfde persoon doorloopend hetzelfde volgnummer behoudt, van moeite en tijdverlies voor het uitschrijven der rekeningen geen sprake meer kunnen zijn. In alle kantoren worden tegenwoordig pasta's of machines gebruikt, die toelaten zelfs tot twintig duidelijke exemplaren te maken van het geschrevene. Er is geen bezwaar om voor zegge vijf jaar de rekeningen van de ingezetenen op te maken met openlating van cijfers alleen, die aan verandering onderhevig zijn. Telken jare worden dan alleen die cijfers aangevuld volgens de alsdan vastgestelde kohieren en worden de uitgevallen belastingbetalenden uitgeschakeld, de nieuw aangeslagene aangevuld

Doch ons heel belastingstelsel heeft een flinken schoonmaak noodig; het heeft te veel tijdroovende details of romplomp. Neem maar een rekening van de gebruiksbelasting in uw handen.

De hoofdbron dier belasting is: Huurwaarde; ik vraag mij af, waarom die niet samengevoegd kan worden bij de Grondbelasting om te worden ingevorderd van den grondeigenaar, die bij het innen van zijn huurpenningen tevens het hem aangeslagen bedrag kan invorderen. Feitelijk kunnen die twee belastingen geheel in elkander opgaan en door een kleine verhooging van de percentage van de grondbelasting de koloniale kas de inkomsten worden verzekerd, die zij uit die bron heeft. Voorts komt op de rekening voor: Paarden; wij zullen daarbij niet stilstaan. Er komen op Curaçao weinig paarden meer voor.

Wij zien dan automobielen en rijwielen. Door een belasting bij den invoer voor consumptie op brandolie, die dan beperkt blijft tot twee invoerders, die de belasting in hun verkoopprijs kunnen doen opnemen, vervalt al dadelijk de last, die men ten deze heeft. Traprijwielen kunnen gerust worden vrijgesteld.

Voor de inkomsten door aanslag van Piano's en Orgels is wel, indien speciaal noodig, een regeling te treffen bij wijziging van het tegenwoordig systeem, die de koloniale kas teruggeeft, wat ze te kort doet.

De belasting op Electrisch licht moet van den concessionaris worden ingevorderd; deze kan met toestemming van het Bestuur zijn prijs van licht daarmede verhoogen. Voor hem is het geen moeite, hij moet toch zijn rekeningen uitschrijven.

Bij de Inspectie der Belastingen wordt ook al veel te veel gedetailleerd; men zal daar veel nuttige veranderingen kunnen aanbrengen.

Ik wil alleen wijzen op de zoogenaamde rekeningen voor dienstverleeningen die uitgeschreven worden per man per „uur" werk. Men kan gerust dit systeem laten varen en de schepen een taks per dag en per nacht laten betalen, die dan op de rekeningen van loodsgelden wordt gesteld en tegelijk daarmede wordt betaald. De berekening van dienstverleening heeft thans een zoodanigen omvang genomen, dat het reeds tot de havenrechten gaat behooren.

Ik heb mij dikwijls afgevraagd, of het nut van scheiding der accijnsbelasting op sterke dranken van inkomende rechten wel zóó groot is, dat die moet worden gehandhaafd. Misschien is door samensmelting der twee belastingen ook al eene vereenvoudiging te bereiken.

Ik ril en beef, als ik denk aan de comptabiliteit die de landstelefoon met zich slepen zal. Is er geen mogelijkheid, deze vraag komt dikwijls bij mij op, om de telefonen te verhuren, niet aan de bewoners of bezitters van gebouwen of perceelen, maar aan de eigenaren daarvan en de rekeningen uit te schrijven op de rekeningen voor de Grondbelasting? De kleine veranderingen, die in den loop van een jaar voorvallen, kunnen in het daaropvolgend belastingjaar worden goedgemaakt.

Ik moet eerlijk bekennen, Mijne Heeren, dat ik op gebied van administratie, ik meen gouvernementsadministratie, een volkomen leek ben, doch, waar ik onze gouvernementsadministratie het tegenwoordig schoeisel van kruidenierszaak wil afnemen om die te verheffen tot groothandel, laat U dan ook, die vroeger daarvan een deel hebt uitgemaakt, uw licht schijnen, het tegenwoordig Bestuur zal gewis dankbaar aanvaarden. wat wij in deze richting zullen kunnen aangeven.

De VOORZITTER doet mededeeling van een ingekomen request van den Kerkeraad van de Prot. Gem. alhier, luidende:

Geeft met verontschuldigden eerbied te kennen:

De Kerkeraad van de „Vereenigde Protestantsche Gemeente van Curaçao" dat de Kerkeraad in den loop van verleden maand zich tot het Koloniaal Bestuur en Z. E. den Minister van Koloniën gewend heeft met het volgende verzoekschrift: t.w.:

„Curaçao, November 1926. Geeft met verschuldigde eerbied te kennen, de Kerkeraad van de Protestantsche Gemeente, dat er bij hem een schrijven van één der Predikanten is ingekomen, ondersteund door den andere, waarin wordt uiteengezet, dat het eenvoudig niet meer mogelijk is met het salaris a f 5.500.— plus 10% duurtebijslag, rond te komen. De Kerkeraad heeft hun huishoudelijke begrooting (hier bijgaande) nagezien en bevonden, dat dit inderdaad zoo is. De Kerkeraad zou het volstrekt ongewenscht vinden, dat de predikanten door bijverdiensten niet overeenkomende met de waardigheid en de stand van het ambt, hun begrooting trachtten sluitend te maken of een klein surplus te verkrijgen, waarom de Kerkeraad van voormelde Gemeente U met allen aandrang zou willen verzoeken spoedig verbetering in hun salaris aan te brengen, 't zij door duurtebijslag of salaris-verhooging. Van Regeeringswege is er een voorstel uitgegaan, om de salarissen van verschillende hoofdambtenaren te verhoogen, sommige met 10% andere met 25% a 35%. De Koloniale Raad heeft daar bezwaar tegen gemaakt, niet omdat hij er op zich zelf tegen was, maar uit de overweging, dat andere traktementen ook moeten verhoogd worden. Vergelijkt men het ambt van predikant, dat een academische studie vereischt, met dat van ongeveer gelijkstaande ambtenaren in gewonen Gouvernementsdienst, dan dunkt het ons billijk, hen in salaris daarmee gelijk te stellen. Hopende en verwachtende. dat dit request in gunstige overweging moge worden genomen hebben wij de eer te zijn van U, Exc. Uw dw' dienaren. De Kerkeraad van de Vereenigde Protestantsche Gemeente (volgen handteekeningen.)

Redenen waarom de Kerkeraad voormeld de vrijheid heeft genomen zich ook tot Uwen Raad te wenden met het verzoek Uwe welwillende medewerking ter zake wel te willen verleenen.

Twee ontwerpen, onderscheidenlijk tot *wijziging van de Telefoonverordening* en van de *emolumenten van den Burgelijken Stand* worden zonder hoofdelijke stemming of gedachtenwisseling aangenomen.

Candidaatstelling. De aftredende leden MR. CH. DE LA TRY ELLIS, B. E, V. D. VEEN ZEPPENFELDT en R. F. MUSKUS worden tot eerste candidaten gekozen en tot tweede candidaten onderscheidenlijk DR. J. de J. ARENDS, MR. S. G. C. V. D. VEEN ZEPPENFELDT en DR. W. H. WINKEL.

Het lid HENRY PERRET GENTIL vraagt daarna het woord en zegt:

Mijnheer de Voorzitter.

Bij de behandeling van onze begrooting voor het jaar 1926, nu bijna twee jaar ge-

Volksnarren — Narrenvolk.

In de Sportkroniek schrijft Henjoh: Volksnarren!

Die naam schoot me onwillekeurig te binnen, toen ik las van den onlangs gehouden boksmatch tusschen Jacobus Dempsey en Gerrit Tunney.

Ik heb vele menschen ontmoet, die zich aan dat geval en alles wat er zoo om ende bij behoorde, hartgrondig geërgerd hebben. Dat was verstandig, maar ze hadden nóg verstandiger kunnen zijn.

Want aan zooiets zal:

een dom mensch zich verlustigen;

een beschaafd mensch zich ergeren, maar:

een wijs mensch zal er hartelijk om lachen.

Narren zijn er altijd geweest, narren zullen er altijd blijven en narren zijn er om iemand te doen lachen. En als men de bladen las die kolommen vol schreven over „de groote gebeurtenis dezer eeuw", ontmoette men menige mop, waar „De Lach", of „Het amusante Weekblad" of „Het Stuiversmagazijn" jaloersch op had kunnen zijn.

Daar had je bijvoorbeeld Jacobus Dempsey, hoogst dezelve! Buitengewoon grappige kerel. Tapte vlak voor de knokkerij nog een kapitale mop.

Even voordat de match beginnen zou stapte een journalist nog gauw de slagerij binnen en vroeg des heeren Jacobus Dempsey's opinie. En zie hier wat de journalist in zijn krant schreef:

Dempsey's laatste woorden (de man twijfelde blijkbaar of de kampioen 't er wel levend zou afbrengen) waren: „Als ik Tunney niet in de eerste ronde versla, dan zal ik het in de volgende ronden doen", hetgeen uit het „Boksch" vertaald wil zeggen: „Kom ik er vandaag niet, dan kom ik er morgen."

Zoo'n oolijke Dempsey. Waar Tunney eereburger van New-York is gemaakt, hadden ze daar Dempsey niet doctor honoris causa in de wijsbegeerte mogen maken?

Zoo is er ook een zekere meneer — even in mijn uitknipsels kijken hoe de man heet — ah ja, een zekere meneer Leonard, eveneens knokker van beroep. Wereldkampioen in een of ander gewicht. Die schreef reeds een paar weken voor de match een Amerikaansche krant met zijn bokswijsheid vol. Schreef ook een groot verslag over den kamp en vond daarbij zelf een soort logica uit. Komt ook al voor een professoraat in de wijsbegeerte in aanmerking. Hoort wat Bernardus Leonard vertelt:

„M'n sympathie was aan den kant van Dempsey, niet omdat ik Tunney niet mag, neen ik ben zeer bevriend met Tunney, doch omdat het tragisch was te zien hoe de wereld-kampioen niets presteerde."

Uit het „Boksch" in goed Hollandsch vertaald beteekent zulks:

„Pietje, ik hou veel van je, omdat je zoo'n sufferd bent."

Bernardus Leonard had echter nog meer grappen op zijn reportoire, want Bernardus Leonard komt dan aan een beschouwing over Tunney's boksen en daarover was Bernardus Leonard alles behalve enthousiast. Dies luidt het slot van z'n wijsgeerig epistel:

„Tunney zal een groot kampioen worden."

In 't Hollandsch: „Je bent gek en je zult nog eens een groot geleerde worden."

Jacobus Dempsey heeft, naar ik verder lees, voor de paar klappen die hij uitdeelde en voor z'n suffen het sommetje van (in Nederlandsch geld uitgedrukt) 2 millioen gulden verdiend

Een zekere journalist heeft berekend, dat hij voor elke klap 100.000 guldens heeft gekregen.

Waar blijft de goeie ouwe en eenvoudige tijd toen de eerste klap slechts een daalder en de latere dus zeker niet meer waard waren.

Twee millioen gulden voor een knokkerij.

En wat zeggen we?

We zeggen: „Sjonge, jonge!"

En als we eens iemand tegenkomen, laat ons zeggen een fabrikant, die na een leven lang hard gewerkt te hebben, twee millioen bezit, wat zeggen we dan?

„Daar gaat die bloedzuiger!"

Weet u wat een Hollandsch minister verdiend, niet op één dag, doch in een gansch jaar?

16.000 gulden!

Het gansche kabinet? 160.000.

Alle 100 leden der Tweede Kamer tesaam? 505.000.

Kamer en ministerie verdienen met z'n allen in 3 à 4 jaar tijds evenveel als Jacobus Dempsey in één dag met knokken.

Twee miljoen! Sjonge, jonge, die Dempsey zeggen we.

Maar wat zouden we zeggen als onze minsters eens voor een heel jaar een salaris eischten gelijk aan 1/100 (zegge één honderdste) van hetgeen Dempsey op één dag voor knokken en suffen kreeg. Als ze eens f 20.000 vroegen. Zouen we dan ook zeggen: Sjonge, jonge, die Kan of die Karnebeek? Neen, we zouen: de kranten vol schrijven met ingezonden stukken, alsdat het een schandaal was; we zouen de regeering de huid volschelden en we zouen een optocht houden. Een demonstratie. Met muziek en met beschilderde doeken!

Twee miljoen en sjonge, jonge die Dempsey. Die is niet gek. Neen dat zijn z'n medeburgers.

Zeggen we dat een arbeider gemiddeld per week f 30 verdient, dat is f 1500 per jaar.

En wat Dempsey in één dag met knokken verdiende, datzelfde krijgen meer dan 1300 arbeiders tezaam in een heel jaar voor eervollen arbeid.

„Vertel me eens," vroeg m'n vriend de verslaggever. „Sport is dat iets geestelijks of iets lichamelijks?"

„Ik zou zeggen: iets lichamelijks! Onder het begrip van sport vallen bepaalde complexen van lichamelijke handelingen en bewegingen."

„D'r zijn soms," vervolgde m'n amice de verslaggever, „d'r zijn soms koddige dingen waarvoor je komt te staan. Zoo was d'r vorige week bij ons in 't dorp kermis. 's Avonds toen 't feest in volle gang was, zag ik twee

leden, heb ik mij veroorloofd te spreken over den toestand van onze haven en over ons havenverkeer.

Sedert dien tijd is het verkeer in onze haven steeds blijven toenemen, zoo zelfs dat men er toe overging vergelijkingen te maken tusschen de „tonnage" der schepen die onze haven in de laatste twee jaren zijn binnengeloopen, met die welke gedurende hetzelfde tijdperk andere vooraanstaande wereldhavens hebben bezocht.

Dit alles is zeer mooi, Mijnheer de Voorzitter, maar ongelukkigerwijze is gedurende dienzelfden tijd niets hoegenaamd gedaan geworden om onze haven te verbeteren om haar in staat te stellen aan dit meerdere verkeer de gewenschte veiligheid te verzekeren, en waarop ik meen dat de scheepvaart alle aanspaak heeft.

Wel is waar heeft men plannen gemaakt voor de verbetering van de Handelskade en voor den aanbouw in het Waaigat van een aanlegplaats voor zeilschepen, werken waar mee ik vertrouw dat heel spoedig een begin zal worden gemaakt; maar van een werkelijke verbetering van de haven zelf, in het bijzonder van de verbreding van den havenmond en van de vaargeul, daarvan en van andere werken indertijd door mij genoemd, is niets tot stand gekomen; zelfs heb ik niet gehoord of door het Bestuur plannen gemaakt worden om in de naaste toekomst hierin te voorzien.

Verleden week strandden bij het binnenkomen van onze haven de volgende schepen:

op 9 Januari het stoomschip „Maracaibo"
op 10. Januari het stoomschip „St. Raphael"
op 12 Januari het stoomschip „Consul Horn"
en op 13 Januari de bark „Pilar Maria."

Gelukkigerwijze konden al deze schepen zonder verdere ongelukken weder vlot gemaakt worden, ofschoon de „Pilar Maria" tamelijk beschadig werd.

Deze zijn alle betrekkelijk kleine schepen, maar als zelfs kleine schepen bij het binnenkomen van onze haven gevaar loopen, spreekt het vanzelf dat grootere schepen nog meer blootgesteld zijn, en dat de kapiteins en eigenaars van zulke schepen huiverig zullen zijn hunne schepen onze haven te laten aandoen.

Natuurlijk kan men hetgeen verleden week gebeurd is als iets buitengewoons beschouwen, daar iets dergelijks tot nog toe zich nooit heeft voorgedaan met dergelijke kleine schepen, (het is hier mijne bedoeling niet hoegenaamd ook den minsten blaam te werpen op onze loodsen) maar het gebeurde moet in elk geval eene les voor ons zijn, en dient ons er van te overtuigen dat wij de vereischte verbeteringen aan onzen havenmond niet langer kunnen of moeten uitstellen, indien wij wenschen haar goeden naam te blijven handhaven en een verdere toename van het verkeer willen blijven aanmoedigen. Zooals gezegd, Mijnheer de Voorzitter, is van deze verbeteringen, de meest dringende de verbreeding van den havenmond en van de vaargeul. Dit, Mijnheer de Voorzitter, is onontbeerlijk voor ons havenbedrijf, en het ware te wenschen dat het Bestuur onmiddellijk zijn aandacht hieraan schonk.

2—10

Onze Telefoon.

II.

In het afgeloopen jaar heeft men het gouden jubilé herdacht van de uitvinding van de telefoon. Dat feit stond tot nu toe op naam van den Amerikaan ALEXANDER GRAHAM BELL, die den 14 Februari 1876 in New-York zijn eerste patent aanvroeg op deze uitvinding en den 10 Maart d.a.v. verkreeg.

Het wetenschappelijk onderzoek, dat alles nagaat en uitpluist, heeft de verdienste van GRAHAM BELL als *uitvinder* in den laatsten tijd een leelijken stoot gegeven. Als resultaat van dat onderzoek had men dat gouden jubilé al vijf jaar eerder kunnen vieren.

Want uit officieele documenten staat het vast, dat reeds op 28 December 1871 door een Italiaanschen imigrant ANTONIO MEUCCI op datzelfde bureau in New-York een aanvraag om patent op dezelfde uitvinding was ingediend.

Het gaat hier natuurlijk alléén om de vraag aan wien de eigenlijke verdienste van het grondidée van de electrische transmissie van het gesproken woord toekomt. De verdienste van GRAHAM BELL, die de uitvinding van de telefoon in de zakenwereld in het groot toepaste en op zoo 'n reusachtige schaal organiseerde, blijft in ieder geval onaangetast, ofschoon ook dat werk in de eerste jaren niet naar wensch wilde vlotten.

Doch wij willen de eer van Graham Bell niet noodeloos grooter maken dan hem in werkelijkheid toekomt, ten koste van dien armen landverhuizer MEUCCI, aan wien de middelen ontbraken om zijn rechten te verdedigen en het recht van patent te bekostigen. De man kende bijna geen woord Engelsch, bezat geen geld zelfs om de beschrijving van zijn uitvinding in het Engelsch te laten vertalen en de noodige modellen van zijn geniale vinding te vervaardigen.

Het ongeluk achtervolgde dien man zoo zeer, dat hij bij de ontploffing van den stoomketel van een havenboot van New-York zwaar gewond werd, zoodat zijn vrouw het geheim van dat spreektoestel moest verkoopen aan een onbekenden koopman voor de luttele som van zes dollars om in haar armoede aan de middelen te komen in haar onderhoud te voorzien.

Het is best mogelijk, dat MEUCCI nooit in staat zou geweest zijn, die mooie uitvinding tot groote ontwikkeling te brengen, omdat hij het organisatorisch talent van GRAHAM BELL miste. In ieder geval is het einde van dezen man, die met een uitvinding van millioenen waarde in zijn zak toch in armoede en vergetelheid stierf, wel tragisch.

In Frankrijk heeft men in het afgeloopen jaar de verdienste dezer uitvinding op eigen rekening overgebracht.

Volgens die bewering had men dat jubilé zelfs al 25 jaar eerder kunnen vieren.

Het groote Parijsche dagblad *Le Matin* heeft daarvoor sterke bewijzen bijeen gebracht.

Reeds in het nummer van *l'Illustration* van 28 Augustus 1854 verscheen een artikel onderteekend **C. B.** over de electrische overbrenging van het gesproken woord. Deze **C. B.** was CHARLES BOURSEUL, toen nog een jong ambtenaartje bij den Franschen telegraafdienst.

De Indische Verlofganger bracht eenige maanden geleden uit dat artikel van *Le Matin* eenige nadere bijzonderheden.

BOURSEUL deed nog meer dan het schrijven van dat artikel, waarmede hij zijn uitvinding wereldkundig maakte.

Hij bracht het zelfs zóóver, dat hij een nog zeer primitief toestel in elkaar wist te knutselen, waarin de eerste resultaten van zijn proefnemingen waren neergelegd en dat men het eerste telefoontoestel der wereld kan noemen.

Doch de Heer BOURSEUL was ambtenaar in dienst van het Fransche gouvernement in een tijd toen reeds de bureaucratie daar den baas speelde.

Heel bescheiden en vol vertrouwen onderwierp BOURSEUL zijn vinding met bijvoeging van zijn toestel aan het oordeel van zijn chefs, die evenwel vijanden waren van eigen initiatief van hun ondergeschikten en liever verkozen, dat zij in den tredmolen hunner onveranderlijke dagelijksche bezigheden bleven rondloopen. Reeds eenige dagen later ontving BOURSEUL van zijn chef een briefje met ongeveer den volgenden inhoud:

„Bemoei U slechts met zaken, die U aangaan. En wees zoo goed om U in het vervolg met meer ernstige dingen bezig te houden."

CHARLES BOURSEUL was een bescheiden en gemoedelijk man. Hij nam zich de opmerking van zijn chefs ijverig ter harte en niemand hoorde verder van hem spreken. Doch zijn artikel in *l'Illustration* trok de aandacht in de geleerde wereld, zelfs in die mate, dat het vele jaren later in 1872 werd opgenomen en vertaald in het te New-York verschijnende populaire tijdschrift *„The Wonders of Electricity"*, waaraan een volledige en nauwkeurige beschrijving van het toestel van BOURSEUL was toegevoegd.

In 1876 kreeg GRAHAM BELL in New-York patent op zijn toestel, dat niets anders was dan het toestel van CHARLES BOURSEUL meer volmaakt en geschikt voor de praktijk. De telefoon was dus geboren, doch, dank zij de Fransche Ambtenarij, eerst 25 jaar te laat.

Zooals men ziet, is er oppervlakkig geoordeeld veel meer verband tusschen de vinding van *Graham Bell* en die van BOURSEUL dan met die van den Italiaan MEUCCI, en al blijven de verdiensten van Bell als organisator hierbij ook onbetwist, de oorspronkelijkheid zijner uitvinding heeft een duw gekregen, die moeielijk te herstellen is.

Doch ook met de populariseering van de telefoon ging het GRAHAM BELL niet naar wensch. Men begreep er het nut en het belang niet van voor handel en verkeer. Bell had in die eerste dagen zijn toestel op een tentoonstelling ingezonden. Ook daar trok 't maar weinig de aandacht en 't werd er niet hooger aangeslagen dan kinderspeelgoed. Totdat 't gebeurde dat Koning Leopold van België die tentoonstelling bezocht en BELL het zoover wist te brengen, dat ook de koning dit toestelletje aan zijn oor bracht. En deze was opgetogen over het wonderlijk geluid komend van verren afstand, en deze beloofde er propaganda voor te maken, wat hij ook werkelijk en met succès gedaan heeft.

Schrijver dezes herinnert zich nog ongeveer 43 jaar geleden zijn eerste kennismaking met de telefoon, toen nog als curiositeit opgeborgen en vertoond in een physisch kabinet. Op een afstand van hoogstens 15 Meter was een klein speeldoosje aangebracht, waarvan de zwakke tonen tamelijk duidelijk waarneembaar konden worden opgevangen. Doch op dat oogenblik drong tot mij evenmin door van welk een groot belang dat toestelletje nog eenmaal voor handel en verkeer worden zou.

In October 1878, dus twee jaar nadat *Bell* patent op zijn uitvinding verkregen had, werd te New-York de eerste telefoongids gedrukt. Die gids besloeg maar enkele bladzijden en bevatte niet meer dan 252 namen, dus nog veel minder dan onze nieuwe Curaçaosche telefoongids. De abonné's waren in dien gids ook nog niet met *nummers* aangeduid, zoodat de volledige naam en adres van den abonné moest worden opgegeven.

Wat heeft 't nog lang geduurd, eer de telefoon zelfs in New-York opgang maakte. Want nog vele jaren daarna, kort vóór den Spaansch-Amerikaanschen oorlog, dus in 1898, waren er te New-York aan beide zijden van de Broadway tusschen de 27 en 28ste straat maar ruim 25 aangeslotenen op de telefoon.

Daarentegen was in 1910 in de 5 districten van New-York het getal telefoontoestellen gestegen tot 361.292 en het vorig jaar reeds tot anderhalf millioen toestellen verdeeld over 753,596 abonné's, die dagelijks gemiddeld 6.784.844 gesprekken voeren. Om die aansluitingen tot stand te brengen zijn er te New-York 19.000 telefonisten in 151 centralen werkzaam.

De eerste telefonische aansluiting werd te New-York door de *Bell Company* aangelegd als een *directe* verbinding voor den abonné J. LLOYD HAIGH, een fabrikant van ijzerdraad, tusschen zijn kantoor in de Johnstreet en zijn fabriek gelegen in de nabijheid van de Brooklynbrug. Dat was waarschijnlijk een handig zakenman, die daar tegelijk een mooie reclame en debiet in zag voor zijn eigen fabrikaat.

In 1880 kwam de *Metropolitan Telephone and Telegraph Cy* met een kapitaal van 600 duizend dls. tot stand. En eerst van dien tijd af dagteekent, ofschoon eerst nog heel langzaam, de belangstelling van de zijde van het publiek voor de telefoon van GRAHAM BELL.

Tegenwoordig bestaan er 27 millioen telefoontoestellen over de geheele wereld, waarvan alleen de Ver. Staten er 17 millioen heeft.

Laten we voor de eer van Curaçao aannemen, dat in die 27 millioen ook de bijna 400 toestellen van Curaçao zijn begrepen.

Te Londen werd in de laatste maanden van het vorig jaar de 500.000ste aansluiting op het stedelijk Londensche telefoonnet met eenige feestelijkheid gevierd. Het toeval wilde, dat de aansluiting bestemd was voor de verslaggeverstribune in het Lagerhuis en de directie van de telefoonmij. had het toestel van een inscriptie laten voorzien, waarin het getal 500.000 gememoreerd werd. Harvey, de nestor der verslaggevers, vroeg om een proefgesprek te mogen houden en koos daartoe Aberdeen in het Noorden van Schotland uit, welke intercommunale verbinding via Norwich—Newcastle—Edinburgh binnen 5 minuten tot stand werd gebracht.

Bij onze oude telefoon heb ik meermalen meer dan een kwartier lang tevergeefs op een verbinding met een abonné in het plaatselijk verkeer gewacht, of zag na een hopelooze poging om mij zelf verstaanbaar te maken nog de communicatie plotseling afgebroken.

Gelukkig behooren zulke teleurstellingen nu voortaan voor goed tot het verleden.

Mogelijk zullen we het nog beleven, dat de nieuwe landstelefoon het zóóver zal brengen, dat de **1000**ste abonné kan worden ingeschreven.

Als de directeur dan in navolging van zijn Londenschen Collega misschien voorstelt om dien 1000sten abonné met een feestgeschenk te vereeren, hopen we dat het Bestuur der Kolonie niet zoo krenterig zal zijn dien Chef een briefje op zijn dak te sturen, zooals de arme CHARLES BOURSEUL indertijd te slikken kreeg.

Nog iets persoonlijks voor den nieuwen Chef van de landstelefoon.

Onder zeker opzicht rekenen wij het een geluk, dat de Heer Molenkamp tegelijk directeur van de telefoon en van ons radiostation is. Misschien zal men beter begrijpen in welk verband wij dat bedoelen, als men weet, dat verleden jaar in den Haag iets heel nieuws voor de aangesloten abonné's van de telefoon tot stand kwam. Op aanvrage (en natuurlijk tegen extrabetaling) konden de Haagsche abonné's door middel van hun eigen telefoontoestel aansluiting krijgen op den Radio-omroep van Hilversum en daarmede alle radioconcerten, toespraken en conferenties van Hilversum, Davenport (Engeland) Brussel, Parijs en Münster afluisteren.

De Heer Molenkamp is een actief man en zeker niet ongenegen om ook in die richting proeven te nemen. De tijden van BOURSEUL zijn voorbij. Dus daarvoor geen vrees.

Mogelijk verrast hij ons dan ter gelegener tijd met de mededeeling, dat de abonné's van de telefoon (tegen bijbetaling van een zeker quantum) en zonder aanschaffing van een eigen radiotoestel voortaan ook de radioconcerten enz. van Caracas, Puerto-Rico, New-York en Boston kunnen beluisteren.

E.

Berichten uit de Kolonie.

Kerkelijke berichten.

Zondagavond had in de St. Annakerk te Otrabanda de plechtige zegening plaats van twee nieuwe beelden, n.l. van de H. Catharina van Siena en van de H. Lidwina van Schiedam.

Z. D. H. Mgr. VUYLSTEKE verklaarde in zijn feestpreek de beteekenis van beide beelden en verrichtte de zegening.

Eerw. Fraters.

Per SS. *Nickerie* arriveerden hier Zondag de Eerw. Fr. STEPHANUS uit Suriname, en de Eerw. Fr. TARASIUS uit Holland. Beiden zijn bestemd voor het instituut van Scherpenheuvel.

Amigoe di Curaçao.

Het *„Koloniaal Weekblad"* schrijft: Het nummer van 13 November 1926 brengt het bericht, dat de redactie van dit blad wegens ongesteldheid van pater Euwens is verplaatst naar de pastorie Otrabanda. Het bericht schijnt te duiden op een blijvende verandering. Wanneer dit inderdaad een afscheid is van pater Euwens is, die jarenlang deze redactie voerde, dan willen wij niet nalaten hem hulde te brengen voor zijn journalistieken arbeid, te meer waar hij daartoe gelegenheid moest vinden naast zijn ander ambtelijk werk, dat al niet gering is. Van harte wenschen wij pater Euwens ook een spoedig herstel.

Firma S. E. L. Maduro & Sons 1837 — 1927

a. s. Maandag viert de firma S.E.L. MADURO & SONS haar 90 jarig bestaan.

Het is nog wel geen eeuwfeest, maar het wijst toch op een hoogst eerbiedwaardigen leeftijd, die zeker recht geeft op meer dan gewone belangstelling en dankbaar herdacht verdient te worden.

De firma Maduro behoort aan een oeroude en oerechte, specifiek Curaçaosche familie, dus is niet pas in de latere jaren uit den vreemde geïmporteerd.

Ook dát is al een zeer groote merkwaardigheid. Maar zij is ook onder dat opzicht zeker wel de oudste en grootste Curaçaosche firma, die de meest uitgebreide zaken drijft en tevens zeer veel tot den bloei van onze stad en haven en tot den welstand van talrijke gezinnen heeft bijgedragen.

Wij wenschen de jubileerende firma ook in de toekomst nog grooteren groei en bloei toe, en dat zij bij haar eerste eeuwfeest en nog volgende jubilés steeds tevreden en dankbaar op den afgelegden weg moge terugzien.

S.S. Orca.

Woensdag 26 decer komt het S.S. *Orca* van de Royal Mail Steam Packet Co. met toeristen. Welkom!

Ontvluchte gevangene.

De uit onze gevangenis ontvluchte Spanjaard, die in Venezuela wederom gevat is, is Donderdag hier per Venezolaansche schoener *Elizabeth* aangekomen.

mannen een kroegje uitkomen. Ze keken elkaar woejend aan en plotseling zag ik den een den ander een flinken opdoffer tegen diens kin geven. Ik grijp m'n bloc-note, ik grijp m'n potlood en spoed me naar de kampplaats. In de eerste minuut noteerde ik dat nummer één met een linker directe het rechteroog van nummer twee finaal dicht slaat. In de tweede minuut gingen beiden in de clinch, doch struikelden over een bananenschil. In de derde minuut kloeft nummer twee de bovenlip van z'n rivaal, die bloed begint te spuwen. In de vierde minuut is nummer één echter prachtig op dreef. Hij plaatst een fraaie stoot op den linkerwang van z'n collega, zoodat dit lichaamsdeel een perzikkleurige teint aanneemt. Een volgende slag en de neus is ingedeukt. In de vijfde ronde patst hij ook het andere oog van z'n tegenstander dicht, waarop deze vrijwel blind is, groggy geslagen wordt en als een redeloos dier rondloopt. In de zesde ronde komt onverwacht het einde doordat een politieagent beide delinquenten bij den kraag pakt en naar het bureau brengt. Waarop ik als een haas naar 't redactie-bureau van onze krant liep en m'n redacteur het verslag voorlegde."

„Voor de sportrubriek!" zei ik.

Hij las 't over en antwoordde: „Je vergist je!"

Vergis me?

Ja, zei-die, dat is geen sportverslag. Ik zeg: met uw verlof, da's wel een sportverslag.

Ik protesteer en zeg: ik zal u bewijzen dat dat sport is. En met haal ik verschillende groote bladen te voorschijn en lees m'n redacteur de verslagen voor van Dempsey — Tunney. Ik lees hem voor dat Dempsey's linkeroog werd dicht geslagen, dat z'n rechteroog werd dicht geslagen, dat-ie bloed spuwde, dat z'n neus werd ingedeukt en z'n gezicht een perzikkleur aannam en dat hij als een redeloos dier door den ring liep. En toen ik uitgelezen was, vroeg ik; is dat 't zelfde of is dat wat anders?

„Da's precies hetzelfde," zei-ie, maar wat zou dat?"

„Welnu," zei ik „dat is sport!"

„Sport?"

„Look here," „alle groote bladen plaatsen dat in hun sportrubriek, ergo het is sport."

„Goed;" zei-ie, „als alle groote kranten gek zijn past 't een klein blad als het onze om niet minder gek te zijn. ik zal het in de sportrubriek opnemen."

We, hebben allemaal wel eens gelezen, over de spelen der oude Romeinen, over de spelen in het Circus Maximus, als het oproerige volk z'n kreet „Panem et Circenses" had doen weerklinken. Van de geweldige amphitheaters waar soms 80.000 menschen in konden. Van de gladiatoren, die eerst voorbij de loge van Caesar schreden, dien ze, op 't punt om te sterven, hun groet brachten. Hoe dan die kampstrijders elkaar bevochten, op leven en dood. Kijk, daar krijgt er een met 'n zwaard een houw midden over z'n gezicht. Hij valt en krimpend van de pijn ligt hij met z'n gezicht in 't zand, is als van den duivel bezeten. Waarom verbergt de man z'n gezicht? Zijn ze daarvoor hiergekomen. Bloed willen we zien, bloed! Ziet ge dien patriciër daar schreeuwen vooraan, en daar boven op de galerij, ziet ge daar dien slaaf? Neen, ik zie geen patriciër, ik zie geen slaaf, ik zie slechts duivelstronies.

En beneden in de arena staat de overwinnaar, z'n voet op het bebloede lichaam van z'n gevallen tegenstander. Hij staat daar en wacht op de uitspraak van het volk.

Moet hij den verslagene sparen of hem dooden? Hij wacht op 't antwoord der massa.

En dan dondert 't door die wijde arena, uit al die duizenden monden: Dood! Dood!

En 't lemmet van het blinkende zwaard verdwijnt in de keel van den overwonnene. En 't volk gilt, schreeuwt, juicht. Nu zien ze bloed, bloed, waarvoor zij gekomen zijn,

En als we die verhalen over de Circus-spelen dier oude Romeinen lazen, dan dachten we: wat vreeselijke wreedaards, wat een barbaarsch volk.

Dat dachten wij, wij moderne menschen. Wij huichelaars! Het Circus Maximus is nu een stadion in een der wereldsteden. Waar vroeger de patriciërs zaten, daar zien we thans „heeren" in smoking en waar de Romeinsche slaven stonden, daar verdringt zich thans het uitschot der groote steden. De gladiatoren zijn vervangen door boksers, het zwaard — want we zijn voor ontwapening — is verwisseld voor de bokshandschoenen. En als we nu de veranderde gewoonten en gebruiken in aanmerking nemen, dacht ge dan werkelijk, dat het gevoelen van ons tegenwoordige boksmatchpubliek ook maar op een iets hooger peil staat dan dat der Romeinsche circus-bezoekers? Die kwamen niet om fraaien lichaamsbouw, die kwamen niet om vechtkunst, om techniek te bewonderen, die kwamen om bloed te zien, die kwamen om een minderwaardig gevoelen te bevredigen. En dacht ge dat het tegenwoordig iets anders is? Dacht ge dat het volk naar een bokswedstrijd gaat om tactiek en techniek te bewonderen? Dacht ge dat 't boksen evenveel publiek zou trekken als het uitgesloten was dat de strijders elkaar der letsels zouden toebrengen? Waarom is het schermen, waarbij tienmaal meer behendigheid en techniek en tactiek te genieten valt, dan zoo weinig populair bij de massa?

Wij weten drommels goed dat het boksen iets immoreels is, maar aan den anderen kant wanen we ons tegenwoordig beschaafde menschen. We weten dat het iets walgelijks is, maar om dat niet te zien, daarom gooien we er een mantel overheen: de dekmantel van de Sport. Alsof ook hier de vlag de minderwaardige lading zou vermogen te dekken!

Eereburgeres maakte New York twee vrouwen, omdat ze over het Kanaal waren gezwommen.

Eereburger maakte New-York een man, omdat hij een ander twee oogen dicht had geklapt, omdat hij een ander bloed had doen spuwen en als 'n redeloos dier door den ring had doen loopen.

Volksnarren, zei ik in 't begin.

Men kan ook omkeeren en spreken van:

Narrenvolk.

KOLONIALE RAAD. Zitting op Maandag, den 24sten Januari 1927 des avonds te 8 uur. — *Te behandelen onderwerpen:* 1. Eventueel ingekomen stukken. 2. Verkiezing van een lid voor de commissie van verzoekschriften. Willemstad, den 21n. Januari 1927. De wnd. Griffier van den Raad, J. G. STATIUS MULLER.

Onze Politie.

Naar wij vernemen, zullen de militairen thans in politie-dienst, geleidelijk aan dien dienst onttrokken en naar het garnizoen worden teruggeroepen. Reden van dezen maatregel is het feit, dat het aantal manschappen in het Garnizoen onvoldoende is om alle werkzaamheden aldaar naar behooren te verrichten.

De militairen in politiedienst zullen dan door burgerpolitie vervangen worden.

Wij weten natuurlijk niet of deze maatregel wel zoo noodzakelijk was als men voorgeeft, in alle geval lijkt hij ons zeer bedenkelijk, om niet te spreken van gevaarlijk voor de publieke veiligheid.

Thans, nu Curaçao overstroomd is en nog dagelijks overstroomd wordt door allerlei vreemde elementen, niet altijd van het beste allooi, is een flinke, degelijke, goed onderlegde en goed afgerichte politie meer dan ooit allerdringendst noodzakelijk.

Veronderstel nu dat het den Procureur Generaal gelukt voor een salaris van fl 90 per maand, of fl 1080 per jaar enkele personen bereid te vinden om dienst te nemen bij de politie, welk een waarborg kunnen dezen geven dat de zorg voor de openbare orde en de veiligheid der burgers bij hen in goede handen is? Hoe zullen zij zonder eenige voorafgaande opleiding opgewassen zijn tegen de steeds grooter wordende moeilijkheden om de openbare rust en orde naar behooren te handhaven?

De eischen zijn al zoo laag mogelijk gesteld, wat bij een salaris van fl. 90 per maand ook al niet anders kan. „De kennis van de Nederlandsche taal strekt tot aanbeveling". Noodzakelijk is die kennis dus niet, alleen maar strekt zij tot aanbeveling. En zóó kunnen we 't dus binnenkort zien gebeuren, dat wij opgescheept zitten met een politie, — althans een zeker aantal politieagenten, — zonder eenige opleiding, zonder eenige kennis van de wet, en van de bestaande keuren en verordeningen, zonder eenige kennis van hun wapen en niet wetend hoe en wanneer zij er gebruik van moeten maken, misschien zelfs zonder eenige kennis, of met een schijntje kennis van de Nederlandsche taal en zonder het voldoende verantwoordelijkheidsgevoel, dat zeer zeker voor de bewaarders van de openbare orde noodzakelijk is.

En aan zulke personen zal dan worden opgedragen het bewaren van de openbare rust en de zorg voor de veiligheid van den persoon en het eigendom der burgers.

Het wordt wel een fraaie toestand hier op Curaçao. Ronduit gezegd, begrijpen wij niet hoe in de tegenwoordige omstandigheden het Bestuur 't aangedurfd heeft tot dezen maatregel over te gaan, en hoe het de verantwoordelijkheid voor de gevolgen die eruit kunnen voortvloeien, op zich heeft durven nemen.

Hoog bezoek.

Woensdag l.l. arriveerde hier met de Duitsche boot *Galicia* een geleerde van Europeeschen naam, n.l. Prof. P. MÜHLENS, van het Instituut voor tropische ziekten te Hamburg.

Prof. MÜHLENS bracht een drietal weken in Venezuela door, hield in de plechtige zitting van de Medische Academie te Caracas op 8 Januari een conferentie.

Op zijn verdere doorreis naar Colombië vertoefde deze geleerde ook op Curaçao, bezocht onder geleide van de voornaamste doctoren het laboratorium van den Openb. Gezondheidsdienst en het St. Elizabeth's Gasthuis.

Prof. Mühlens is de uitvinder van het *Yatrén 105*, tot nu het meest krachtige geneesmiddel tegen de tropische amoeben-dysenterie, van het *Plasmoquina*, het nieuwe medicament van de firma Bayer tegen malaria en maakte ook naam door zijn toepassingen van het geneesmiddel *Bayer 205* tegen de vreeselijke slaapziekte van Afrika.

In Maart a.s. zal Prof MÜHLENS ook het Latijnsch Amerikaansch Geneeskundig Congres, dat in Mexico zal gehouden worden, bijwonen.

S.S. Baralt.

Woensdag is het S.S. *Baralt* behouden van Marácaibo hier teruggekeerd. Het had een scheur in den romp aan de voorsteven, die door beton gestopt is. Donderdag avond is het naar Balboa vertrokken om te dokken.

Typhus.

De gevallen van typhus breiden zich verontrustend uit onder de bevolking. Vroeger kwam er nu en dan een enkel geval voor, meestal in de buurt van Santa Rosa. Nu echter in de laatste maanden komen de gevallen voor ook op Montagne, ook onder Barber, ook in de stad, waaruit dus blijkt, dat de ziekte en dus ook het gevaar voor besmetting zich verspreidt.

Wat doet nu onze Openb. Gezondheidsdienst tegen dit gevaar? Tot nu hebben wij nog van geen enkele maatregel gehoord. Geen enkele waarschuwing is er nog tot de bevolking gericht. Geen enkele inlichting verstrekt welke voorzorgen dienen genomen te worden. Waarom wordt er zooals vroeger niet bekend gemaakt, dat er op het laboratorium of elders gelegenheid bestaat zich met serum tegen typhus te laten inenten?

Waarom wordt zoo'n probaat prophylactisch middel nu verwaarloosd?

Post-auto.

Verleden week is door het Departement van Openbare Werken een nieuwe autobus afgeleverd voor de Posterijen. De postauto is bestemd om de mail van de respectievelijke schepen af te halen en de paketten rond te brengen.

Laten wij hopen, dat de bediening daarmee een beetje vlugger van de hand gaat.

Dan is 't zeker al weer een stapje in de goede richting.

In dank ontvangen.

Van den heer C. S. GORSIRA J. P. Ez agent een tijdtafel van de *Navigazione Generale Italiana*, en van de Compañia *Trasatlantica Española*, Agent de Firma *S. E. L. Maduro & Sons*. een mooie kalender van *La Luna*, den Heer A. P. LAUFFER.

Onze haven- en loodsdienst.

In de zitting van Maandag j.l. van den Kolonialen Raad, sprak de Heer H. Perret Gentil over den toestand onzer haven, die dringend verbetering eischt. Hij vermeldde in zijn rede het geval van de *Maracaibo, St. Raphael, Consul Horn, Pilar Maria* die resp. op 9, 10, 12, 13 Januari j.l. bij het binnenkomen van onze haven strandden, een buitengewoon geval in de geschiedenis onzer haven. De heer Perret verklaarde dat het niet in zijn bedoeling lag om hoegenaamd ook maar den minsten blaam te werpen op onze loodsen.

Neen dat niet; maar dat er iets aan onzen loodsdienst of aan de leiding ervan ontbreekt, is o.i. in de laatste weken toch wel duidelijk geworden.

Wij stellen maar enkele vragen.

Hoe is mogelijk dat verschillende veel grootere schepen goed binnenkwamen, terwijl de vier gemelde betrekkelijk maar kleine schepen gevaar geloopen hebben?

Hoe komt het, dat 't in de laatste weken herhaaldelijk is voorgekomen, dat stoomschepen soms uren lang voor onze haven moesten op en neer kruisen, alvorens er gelegenheid bestond om binnen te komen?

Gebrek aan loodsbooten, ja. Wij weten dat er op 't oogenblik van de vier loodsbooten drie op het Rif ter reparatie liggen. Maar zou niet aan gebrek aan toezicht op het onderhoud dier booten en haar machines, de schuld ervan zijn, dat zij telkens, ofschoon nog betrekkelijk nieuw, moeten gerepareerd worden?

En de „*Galicia*" die op 't punt van binnen te komen, de brug voor z'n neus zag dichtgaan, zoodat hij verplicht was in den mond der haven het anker uit te gooien, met 't gevolg, dat bij het weder ophalen ervan, de telegraafkabel werd stukgetrokken, en het schip zijn anker verloor?

Bij goede leiding van het loodswezen moest zooiets toch niet mogelijk kunnen zijn.

Nu weten wij wel, dat het seinwezen onder het Dep. van Openbare Werken behoort. Maar ook dat is o. i. een fout. Dat hoort bij 't loodswezen thuis, en niet bij O. W., evengoed als het toezicht op de brug, d. w. z. op het open- en dichtgaan van de brug.

Als er ooit een goede leiding van het haven- en loodswezen, en dus een havenmeester, die geen loodsdiensten verricht, maar de leiding en het toezicht op het geheele havenbedrijf heeft, noodig is, dan is het zeker nu.

Intusschen is het gebeurde van de laatste weken aanleiding geworden dat alle Agenten van Scheepvaartmaatschappijen alhier enkele dagen geleden een vergadering belegd hebben, om de hoogst onbevredigende wijze waarop thans de haven- en loodsdienst wordt uitgevoerd, te bespreken.

Naar wij vernemen is het resultaat van deze vergadering geweest. dat er door de Agenten een rekest aan Z. E. den Gouverneur gezonden is.

Rekest van de ambtenaren.

Naar wij vernemen is er door de bureel-ambtenaren een rekest bij Z. E. den Gouverneur ingediend, waarbij herziening gevraagd wordt van de salarisregeling; en in afwachting daarvan, verdubbeling van de duurtebijslag.

Reden is natuurlijk de tegenwoordige duurte van het levensonderhoud, die zich vooral in de kringen der kleinere burgers en ambtenaren schrikbarend gevoelen doet.

BUITENLAND.

DE ONLUSTEN OP JAVA.

De regeeringsverklaring in den volksraad.

De Indische medewerker van de Msb. schrijft:

De Indische Regeering heeft in den Volksraad over de communistische woelingen goed en gelukkig, opklarend en oriënteerend gesproken. Iedereen — en niet het minst het extremistisch element — weet voortaan, op welk standpunt van handhaving van orde en gezag de Regeering zich stelt.

Zij — die het mogelijke wil doen om de bevolking economisch te verheffen en haar vertrouwen te winnen — is niet aan het filosofeeren geslagen over den zoögenaamden economischen ondergrond dezer communistische agitatie. Zij is niet nog eens opnieuw komen betuigen, hoever zij een welvaartspolitiek wil en zal voeren. Wie dat niet gelieft te gelooven, zou door zoo een betuiging toch niet zijn overtuigd.

Zij heeft de gezagskwestie gesteld, klaar en krachtig. Zij deed, zooals zij doen moest, tegenover „een reeds vroeger door de communistische leiding breed opgezet plan tot omverwerping van het gezag". Wanneer wij de Regeeringsverklaring goed verstaan, dan gaat eindelijk en ten lange laatste in Indië de groote schoonmaak beginnen, waaraan al lang behoefte bestond — vermits er, zooals de Regeering zelf verklaart, al geruimen tijd gecomplotteerd werd tot omverwerping van het gezag.

Met dat al staat er natuurlijk niet zooiets als een „witte terreur" te wachten. Terreur en het „afdoend onschadelijk maken van de leiders der organisatie in haar centrum en in de vertakkingen" zijn inderdaad twee. Wat wél te gebeuren staat is, dat men de beweging, die zich de communistische gelieft te noemen zonder het communisme te peilen en te kennen, ontdoet van de drijvende krachten. Waarna het met die beweging, als zijnde innerlijk onreëel, naar alle menschelijke berekening gedaan zal wezen.

Het feit, dat driehonderd en vijftig misleiden te Weltevreden in den eenvoud van hun Oostersch hart bij het bestuur vergiffenis zijn komen vragen, wijst sterk in die richting. Niet alleen de massa van Indonesië in het algemeen zal het communisme alleen laten staan — maar ook de begoochelden zullen dat doen, wanneer, met het inrekenen van de leiders, de begoocheling zal zijn gebroken.

Met „reactie" en „imperialisme" heeft het door de Indische Regeering aangekondigde beleid niets te maken. Het keert zich uitsluitend tegen de „staatsgevaarlijken", die „uit de maatschappij verwijderd zullen worden." Tegenover de omstandigheden van dit oogenblik is dit niet anders dan een inlossing van het door den Landvoogd gegeven woord, dat alles zal worden gedaan om het vertrouwen van de bevolking te winnen. Want aldus staat het met de inlandsche bevolking geschapen, dat discussies over gezagsgronden en gezagsvormen langs haar heen gaan, maar dat zij zeer sterk van oordeel is, dat er gezag moet wezen. Van een overheid verwacht zij zeer beslist gezagvoering en handhaving; wanneer een overheid daarin tekort zou schieten, dan zou zij die overheid haar vertrouwen opzeggen. Het is zelfs discutabel of als grondslag van dat vertrouwen de handhaving van het gezag vóór den inlander niet zwaarder weegt dan het voeren van een verheffende welvaartspolitek.

Aldus hoort het zeer zeker tot een politiek van vertrouwen-wekken, dat de inlandsche samenleving wordt ontsmet van elementen die al jaren lang haar vergiftigen. En men kan er van verzekerd zijn, dat juist de doorsnee-inlander over een dergelijk beleid van geestelijke en maatschappelijke gezondmaking méér gesticht zal zijn dan over 'n overheid, die al die jaren lang de infectie haar gang liet gaan. De doorsnee-inlander zal de overheid meer vertrouwen, omdat hij zal voelen, dat er geregeerd wordt.

* * *

Dat het beleid van de Indische Regeering vrij is van de smetten der „reactie" — een term, waarvan het kwistig gebruik uitteraard is te danken aan de vaagheid van zijn inhoud — blijkt het duidelijkste uit de volgende uitlating:

De Regeering beoogt enkel de uitroeiing van het onkruid, opdat het te velde staande gewas tot volle ontwikkeling zou kunnen komen. Er is geen reden tot bezorgdheid, dat de overheid zich mede zal keeren tegen de inlandsche organisatie, wier uitingen het streven naar een gezond, eigen leven aanwijzen en die constructieve kracht bezitten. Ook voor zoover dit streven somtijds gericht is op wat niet of wat nog niet te verwezenlijken is. Het is in de intreerede omlijnde streven inzake het vertrouwen van de bevolking blijft ook thans van kracht.

Dit is wel het tegendeel van „reactie". Hier wordt ten volle gerekend met het feit, dat een vitale beweging, zich inspireerende op wenschelijkheden, altijd op de mogelijkheden vooruit loopt. Een Regeering die aldus staat, tegenover een beweging „wier streven somtijds gericht is op wat niet of nog niet te verwezenlijken is" kan er bewaarlijk van verdacht worden den werkelijken opgang van Idonesië neer te willen drukken. Al zal het aan fulminaties over haar „imperialistische" en „reactionnaire" bedoelingen ook ditmaal niet onbreken.

Het zal intusschen moeilijk worden dergelijke beschuldigingen waar te maken. Want de ontvangst van de Regeeringsverklaring in den Volksraad heeft bewezen, dat heel het College tegenover het communisme aan de zijde der Regeering staat. Oók de vertegenwoordiger van de Sarikat Islam; óók de man van de Indische Sociaal-Democratische Partij, de heer Stokvis. „De heer Stokvis keurt op de onvoorwaardelijkste wijze opzet en uitvoering van het gebeurde af", meldt het Anetatelegram. Op de onvoorwaardelijkste wijze — dus los van zijn waardeering van de economische toestanden, los van zijn waarschijnlijke opvatting, dat daarin de hoofdoorzaak is gelegen van het losgebroken verzet. Waarmee tegelijk twee zaken worden gescheiden en onderscheiden, die inderdaad niet bij elkaar behooren — te weten de economische toestand en de plicht der overheid om gezag en orde te handhaven. Zou het communistisch complot den heer Stokvis voor deze onderscheiding de oogen hebben geopend en den welbespraakten mond? Wij hopen het.

De Volksraad blijkt in zijn geheel tegenover het extremisme aan de zijde der Regeering te staan. De Volksraad heeft hiermee waardig geantwoord op de insinuatie, die hij uit een Nederlandsch grootblad kreeg toegeslingerd naar aanleiding van de stilte, waarmee het College de eerste Regeeringsmededeeling heeft aangehoord. De Volksraad, hoewel een soort volksvertegenwoordiging, weet wanneer het past in stilte toe te hooren; hij behoeft van een of andere westersche krant geen parlementaire manieren te leeren.

De Volksraad heeft bij tijden gefaald; maar het is in den Volksraad nooit vertoond, dat men, volkomen onbewezen, elkaar zóó grievende persoonlijke aantijgingen naar het hoofd slingerde als hetzelfde grootblad zich permitteerde tegenover den Regent van Batavia.

Die overigens wordt gedekt door de verklaring der Regeering, dat zij „geen grond heeft om te twijfelen aan de loyauteit van eenigen inlandschen hoofdambtenaar."

FRANKRIJK.

Voor den terugkeer der onderwijsgevende kloosterorden.

Frankrijk verlangt naar de terugkeer zijner verbannen religieuse zonen.

Eindelijk na vijf en twintig jaar gaan stemmen op, om den terugkeer te verkrijgen der onderwijsgevende kloosterorden, terwijl tegelijkertijd in het Isére-departement honderdduizenden een petitie teekenen voor den terugkeer der Karthuizers in de „Grande Chartreuse".

„Deze petitie voor den terugkeer der religieuzen in het onderwijs gaat uit van een veertigtal universiteitsprofessoren, die een deputatie naar Poincaré hebben gezonden om den minister-president te verzoeken zijn bemiddeling te verleenen ten gunste van den terugkeer der noviciaten der onderwijsgevende kloosterorden.

Bijzonder teekenend is, dat onder de onderteekenaars dezer professorale petitie de namen voorkomen van verschillende als fel anticlericaal bekend staande figuren zooals o.a. de professoren Georges Dumas, Charles Richet, Levy-Bruhl, israëliet en vriend van Jaurés en een van de stichters van de „Humanité; de schoonvader van Dreyfus, de bekende Israëlietische professor: van het „Institut de France", Hadamard, prof. Lapicque, de antireligieuse schrijver Charles Richet, radicaal-socialistische woordvoerders als prof. Gaston Jèze, Pierre Janet, Harard, Lanson, Babiuski, e. a. Zelfs de fel-radicale „Oeuvre" sluit er zich bij monde van Albert Bayet bij aan.

De motieven, waarop de onderteekenaars hun motieven gronden, zijn de rechtsgronden, waarop de katholieken den terugkeer van de kloosterorden vorderen.

Maar behalve dat volgt uit deze petitie, klaar dat de zoo hoog geroemde laiciteitsleuze, smadelijk fiasco heeft geleden en tot toestanden heeft geleid, die Frankrijk lijden doet in zijn invloed en prestige.

In hun petitie zeggen de professoren o. a. wijzende op de groote diensten door de Fransche congregaties, gevestigd in Latijnsch Amerika, aan de Fransche cultuur bewezen:

De congregaties onderwijzen het Fransch aan de geheele ontwikkelde gemeenschap van Latijnsch-Amerika. Zoo de Fransche ideeën zich zoo gemakkelijk verbreiden, in die landen, zoo onze romanciers, dichters, geschiedschrijvers, filosofen, geleerden èn gelezen èn gecommenteerd zijn in hun eigen teksten, zoo er tusschen ons en tal van Amerikaansche Latijnen een ware intellectueele broedersch[ap] bestaat, dan is het voor een gro[ot] deel aan onze congregaties, dat [wij] dat resultaat danken.

De vrouwen-congregaties onde[rwijzen] onze taal, onze geschiede[nis] onze literatuur. Men ontmoet in a[lle] streken van Latijnsch-Amerika ha[ar] oud-leerlingen, vrouwen van ingen[ieurs], planters, advocaten, doctore[n] onze boeken lezend zoo na de ver[schijning], belang stellend in ons ge[dachtenleven], in haar gezinnen [de] smaak voor ons land onderhoude[nd]. Onze taal is de eerste en dikwijls de eenige na haar moedertaal, die zij [tot] hare kinderen spreken, zij vormen in de universiteitssteden het beste deel der auditoria, die de conferenties over Fransche literatuur, filosofie en kunsthistorie volgen.

„De mannen-congregaties, die haar leerlingen voorbereiden voor de staatsexamens, moeten overal de leerstof der programs onderwijzen. Een klein aantal onderwijzers die slechts gebruik maken van het Fransch; de anderen die, welke officieel is voorgeschreven; allen geven aan het Fransch een breeder plaats dan inspireeren zich op onze leerboeken en onderwijsmethoden. De professoren onzer universiteiten, die elk jaar in de maanden Augustus, September en October theoretische en practische cursussen gaan geven in de universiteiten van Latijnsch-Amerika, zijn aan onze mannen-congregaties voor een goed deel die élites van studenten verschuldigd, die hen volgen en van haar onderrichtingen voordeel trekken als van een nationaal onderwijs.

Terwijl de Fransche congregaties blijven uitsterven of zich omvormen worden de Italiaansche, Duitsche, Hollandsche en Spaansche congregaties zeer talrijk in Latijnsch-Amerika; ze zullen onze congregaties daadwerkelijk vervangen evenals haar opvoedingswerk; waarin Frankrijk indertijd de eerste plaats innam, en waarin het nog een eerste plaats heeft, van welke het zich vrijwillig uitsluit.

Deze vreemde congregaties, worden gesteund door haar regeeringen ten bate van haar nationalen invloed. Want de Latijnsche naties van Amerika, hoewel zij in den regel staatscolleges hebben, kunnen niet buiten de medewerking der onderwijsgevende orden.

Om al die redenen, die slechts één geheel vormen, verzoeken wij u, mijnheer de president, tusschenbeide te komen ten behoeve der Fransche congregaties in Amerika, die het Fransch en onze cultuur aan meer dan honderdduizend leerlingen onderwijzen en van recruteering verstoken gedurende 22 jaren, gaan bezwijken of ophouden Fransch te zijn.

Aan het slot van hun petitie zeggen zij:

Mijnheer de president, wij belijden de meest verschillende politieke of filosofische meeningen; maar om nationale redenen, waarvan wij in staat zijn geweest den diepen ernst te meten, zijn wij unaniem om te vragen, de Fransche congregaties in Latijnsch-Amerika te redden, door ze noviciaten toe te staan. Wij zijn allen overtuigd, door onze directe ervaring, dat het onderwijs dier congregaties een der prealabele voorwaarden is van de intelectueele en moreele uitstraling van Frankrijk in Latijnsch-Amerika.

Eindelijk na vijf en twintig jaar!

Hoe zal de Fransche regeering hierop reageeren?

Oproeping.

Zij, die in aanmerking wenschen te komen voor de betrekking van tijdelijken agent van politie tweede klasse, worden uitgenoodigd zich persoonlijk aan de hoofdwacht van politie in de Willemstad alhier bij den Commissaris van politie aan te melden, 's morgens van 8½ tot 9½ uur en 's namiddags van 4 tot 5 uur.

Het aan de betrekking verbonden inkomen bedraagt **f. 1080.—** *'s jaars.*

Zij, die niet kunnen lezen of schrijven, komen niet in aanmerking. Kennis van de Nederlandsche taal strekt tot aanbeveling.

Curaçao, den 12n. Januari 1926.

De Procureur-generaal,

2—4 *J. B. GORSIRA.*